

Stede, derfor var det i alle Parterers Interesse at ville sørge for, at Underofficererne bleve stillede, som de skulde stilles, men videre vilde vi ikke gaa.

Nu sagde den ærede Ordfører i Gaar, at Ministeren har givet de to afgaaede militære Ministre, Generalmajor Madsen og Admiral Jøhnke, Tilladelse til at maatte arbejde for Officerslønningerne. Det ved jeg ikke noget om. Jeg kender ikke Ministerraadsprotokollen, og den burde jo være fremlagt her, for at man kunde bedømme Rigtigheden af denne Ordførers Udtalelse. Men jeg nærer en beskeden Tvivl om, at de to afgaaede militære Ministre have faaet Tilladelse af deres Kolleger til at forelægge Tinget saadanne Forslag. Man har maaske givet dem Lov til at arbejde underhaanden derfor, agitere derfor. Som det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) sagde i Gaar, er der jo ogsaa forsøgt Agitation hos ham for at stemme ham gunstigt for denne Sag. Jeg hørte ogsaa, at da man oppe i Landstinget behandlede Forslaget om Statsbidrag til de fri Fattiggasser, blev der ogsaa gjort Forsøg — jeg ved ikke, om det var fra Ministeren eller fra anden Side — paa at knytte Spørgsmaalet om Statsbidrag til de fri Fattiggasser sammen med Spørgsmaalet om Løjtnantslønningerne. Man fandt dog til sidst, at disse to Forslag ikke passede sammen, at det var et uheldigt Lokomotiv at spænde for Vognene, og derfor forlod man det. Nej, man forstod det saaledes, at det med Hensyn til disse Lønninger skulde have sit Forblivende, indtil man gennem Forsvarskommissionen kunde tage hele Forslaget om en Hærorrdning og det dermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal om Lønsatserne op til samlet Overvejelse. Paa dette Standpunkt staar jeg, og der agter jeg at blive. Jeg kan ikke som Medlem af Forsvarskommissionen se, at det vilde være rigtigt, om man nu vilde være med til at binde mig eller noget andet Medlem til forandrede Lønningsklasser for enkelte Officersklasser. Det maa være Genstand for en samlet Overvejelse baade af den Stilling, de vedkommende skulde indtage indenfor Hærorrdningen og af hele Lønningsreformen i al Almindelighed.

Derimod har jeg kunnet give min Tilslutning til Forslagets Bestemmelser om at ligestille de menige med Hensyn til det Bidrag, Staten yder dem. Man har fundet det inkonsekvent af mig og ment, at jeg burde have sagt nej til det alt sammen. Jeg tror endogsaa, at mange have været saa naive at tro, at jeg ikke turde af Hen-

syn til Befolkningen. Jeg ved ikke, om jeg skal forstaa denne Udtalelse saaledes, som om man mener, at man har fundet paa noget meget snildt, derved at man knyttede Spørgsmaalet om Soldaternes daglige Vederlag til Forslaget om Løjtnantslønningerne. Det fremgaar jo af, hvad der ligger paa Tingets Bord, at det oprindelig ikke var Ministerens Mening at hægte Spørgsmaalet om Vederlag til de menige sammen med Løjtnantslønningerne, idet Motiverne til Forslaget viser, at det Forslag, som er forelagt Forsvarskommissionen, ikke indeholder noget om de menige Soldater. Det er noget, som her er hæftet paa senere. Jeg ved ikke, om det er min Sidemand til højre (Moestrup) eller hvem, der er Ophavsmand dertil. Jeg kan forsikre de Herrer om, at jeg turde godt tage et andet Standpunkt i denne Sag, hvis jeg blot ansaa det for forsvarligt i Forhold til, hvad der tidligere er sket. Men hvad er der sket? Der er sket det, at sammen med Underofficerslønningssloven før Forsvarskommissionen traadte i Virksomhed, vedtog man en Lov om en Forsøgsforplejning i Hæren, hvorved man stillede et Beløb til Raadighed for den daværende Krigsminister, for at han kunde forsøge, om det ikke var i Hærens og Soldaternes Interesse, naar man ved enkelte Hærafdelinger indførte Forsøgsforplejning. Dette Forsøg faldt saa heldigt ud, at man gerne vilde gaa videre ad den Vej og syntes, at man ikke kunde standse herved. Da jeg nu saa i Forsvarskommissionen, at der ikke var noget Forslag om en forhøjet Lønning til de menige fra Ministerens Side, troede jeg, det kom af, at Forsvarsministeren vilde fortsætte paa den Bane, man var inde paa, og at han vilde komme med ny Forslag om yderligere Forsøgsforplejning ved andre Afdelinger af Hæren. Der var jo ingen Mening i at standse med et Forsøg, der var faldet saa heldigt ud. Vi maatte derfor vente, at Ministeren vilde gaa den Vej, og jeg har ogsaa anset det for naturligt, at Ministeren vilde gaa den Vej. Men naar nu den højtærede Forsvarsminister mener, at det ikke er rigtigt at indføre en gradvis Forsøgsforplejning for derved at ligestille alle menige i Hæren — naar Ministeren mener, at det er urimeligt, uretfærdigt og ubilligt, at Halvdelen af Hærens Menige og Underofficerer stadig modtager 67 Øre fra Staten gennem Forsøgsforplejning, medens den anden Halvdel maa nøjes med 55 Øre, og saa forelægger Forslag derom, saa er